

tror heller ikke, at det ubetinget er det nu. Vi have nemlig en Bestemmelse i den almindelige Straffelov, som kan bringes til Anvendelse i et saadant Tilfælde. Den paagjældende Bestemmelse er ganske vist holdt i ubestemt Udtryk, men det tror jeg, at en Bestemmelse af den Natur maa være. Jeg siger herved navnlig til Straffelovens § 263. § 262, som de ærede Medlemmer have havt for Die ved deres Forslag, synes mig ikke at kunne passe paa det her omhandlede Tilfælde. § 262 handler nemlig om forsættelig og i svigagtig Hensigt at undlade at føre Handelsbøger eller at føre dem urigtig og saa om at føre Handelsbøger urigtig af Skjedsløshed og Forsømmelighed, men dette er et Forhold, som ikke synes mig at ligne det, hvorom der her er Tale. Derimod synes den følgende Paragraf i Straffeloven, nemlig § 263, mig nærmest at passe paa det omtalte Forhold. Det foreskrives i denne § 263, at, naar Nogen, hvis Bo er kommet under Fallitbehandling, befindes ved ødsel Leve-maade, ved høit Spil, ved uovelige Foretagender, der ikke staa i Forhold til hans Formue, eller ved anden saadan letfindig Udfærd at have paaført sine Kreditorer betydelige Tab, da bliver han, naar nogen af Voets Kreditorer derpaa andrager, at straffe med Fængsel. Det forekommer mig, at denne Straffebestemmelse egentlig nærmest passer paa det her foreliggende Forhold. Thi at fortsætte sin Forretning, efterat der har været en stadig Tilbagegang i flere Aar, og efterat man derved er kommen til en saa betydelig Underbalance som den i § 46 nævnte, synes mig meget vel at kunne betegnes som letfindigt Forhold i Henseende til Førelsen af sin Handel. Men i ethvert Tilfælde tror jeg, at en Straffebestemmelse, der skal ramme dette Forhold, nødvendig maa holdes noget ubestemt. Det forekommer mig, at den ærede ene Forslagsstiller (Brasch) Foredrag netop bestyrkede dette, idet han saa stærkt dvælede ved, at en Status er en meget elastisk Ting, som kan opgjøres snart paa denne, snart paa hin Maade. Dette synes mig at være et stærkt Argument for, at man kun kan have en i ubestemte og almindelige Udtryk holdt Straffebestemmelse om et saadant For-

hold. Hvis en Bestemmelse som den, der under Nr. 7 er foreslaaet, kommer til at staa i den nye Konkurslov, vil den kun være et Signal til at søge ved disse Opgjørelser at undgaa de fatale 50 pCt., som ville bringe En i Forbedringshuset. De, paa hvem der vil kunne være Tale om, at Paragrafen vil finde Anvendelse, ville tage sig saa meget som muligt i Vare for at komme til et saadant Resultat ved deres Opgjørelse. Og, da det nu, som bemærket, er ganske vist, at man kan opgjøre en Status paa meget forskjellig Maade, og at det er meget vanskeligt at overbevise Paagjældende om mala fides i saa Henseende, saa tror jeg, at en Straffebestemmelse, der støtter sig til et bestemt Procenttal, netop vil virke skadelig med Hensyn til disse Opgjørelser og vil føre til, at de blive mere upaalidelige, end de ellers vilde blive. Jeg tror derfor, som sagt, at, hvis der ad Straffelovens Vej skal gøres Noget med Hensyn til dette Forhold, saa vil det egentlig kun kunne ske ved Hjælp af en Bestemmelse som den i Straffelovens § 263, om man vil, med en lille Nuance, saaledes at det udtales, at under „letfindig Udfærd“ forstaas ogsaa at fortsætte sin Forretning ud over al rimelig Grændse, hvorimod man bør undgaa Fastsættelsen af en bestemt Procent, ved hvilken Straffen skal indtræde. Jeg maa dog derhos ogsaa i Forbigaaende bemærke, at Uendringsforslagets Straffebestemmelse synes mig noget drakonisk, og at det synes mig at være en meget for streng Straf, der efter samme vil kunne paalægges. Det skulde glæde mig, hvis det var praktisk muligt med en saadan Energi, som derved forudsættes, at kunne opretholde Tro og Love i det borgerlige Samfund; men, saaledes som Menneffene ere, tror jeg, at det vil være meget for strengt at straffe den Mand med 2 Aars Forbedringshus, som fortsætter sin Forretning, indtil hans Underbalance er stegen til 50 pCt. Det forekommer mig, at det ogsaa med Hensyn til Straffens Størrelse maatte ligge nærmest at holde sig indenfor den Ramme, som § 263 fastsætter. Nu siger man vel — og det siges af Mange og er ofte blevet gjort gjældende —, at § 263 er bleven anvendt mærkbarlig sjældent, ja maasse aldrig. Men